

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

יחד עם בורא עולם

כשנפגשתי עם המנתח, המשתיל, ראיתי איך הוא ניגש אל הניתוח בהכנעה, אומר האיש ועיניו מאירות בשמחה. "חשתי שהוא מתייחס לניתוח מתוך הבנה שהוא עושה את כל מה שהוא יכול ומה שיקרה או לא יקרה, נשאר בידי של רופא כל בשר. ברגע שהרגשתי את זה חשתי תחושת בטחון והייתי רגוע כשהנחתי את עצמי בידי, לא רק בגלל העובדה שהוא מקצועי מיומן ומומחה, ולא רק בזכות היותו אנושי, נעים הליכות וסבלני, אלא בזכות שהוא השאיר מקום לשכינה הנמצאת למראשותיו של חולה וזוהי בעיניי ההגנה הטובה ביותר". הקשבתי לדברים של המושטל הטרי, הם נגעו עמוק בליבי, אמיתיות כל כך, יהודיות כל כך. ביקשתי לחזק ויצאתי מחוזקת.

*

במשך השנים הודבקו על רכבים סטיקרים נוסח 'אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים'. מאז שנולדנו אמרנו משפטים של אמונה מתוך הרגל. שרנו שירי ביטחון מתוך שינה. אפשר לומר שגם בלי רכבים, הדבקנו סטיקרים.

מאז שמחת תורה התערער העולם, ועכשיו, עם ההסלמה בצפון ובין הזמנים השונה כל כך שעובר על כל משפחה יהודית בכל מקום שהוא, המפונים הרבים שמיטלטלים כבר קרוב לשנה בין מלונות ובתים שכורים, מבקשים רק לחזור הביתה כשהבית נראה כעת רחוק מתמיד, עם השאלה הלא ברורה של מה יהיה מחר ואיך אפשר לתכנן את היום הבא כשהעולם תוהו ובוהו, זה הזמן לעבוד על עצמינו ולהפוך את המדבקה להרגשה. להשאיר לבורא עולם מקום בכל תכנון (ולא רק בענייני ניתוח...) כי דווקא כשאין לנו מושג מה צופן המחר אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים. אנו ב'מתנת חיים' נתקלים רבות בחוויה הזו, בעיקר כשנערכות בדיקות התאמה בין תורמים לחולים. כל כך הרבה פעמים אנחנו מגיעים אל חצי הדרך, בטוחים שהנה-הנה, יש לנו התאמה, סוף סוף השגנו שליטה על המצב, סוף סוף תפסנו במושכות, ואז, אופס, בדיקה אחת קטנה הופכת את הכל, שולחת את התורם לתחילת הדרך ואת הנתרם להתאמה אחרת. וזה קשה, וכואב, וקורע. לפעמים קשה להבין איך נשמטו לנו שוב המושכות מבין האצבעות, לפעמים המציאות מתסכלת ממש. מול התסכול הבחירה בידינו, להרכין ראש ולזכור שיש שותף עיקרי בתמונה. הוא מנהל אותה, הוא קובע אותה והוא עושה רק מה שטוב. כמה טוב שאנחנו יכולים להשאיר לו מקום ולסמוך ולהישען עליו. כי 'אין לנו על מי להישען אלא על אבינו שבשמים' זה לא סטיקר, זאת אמת.

כמו בכל שבוע, גם בבוקר הזה אני נוסעת לבקר תורמים ומושטלים. מגיעה אל חדרו של יהודי תלמיד חכם שזכה ברוך ד' להשתלת כליה מוצלחת. "הדבר שמאוד שימח אותי בניתוח, היה המנתח", אומר האיש, ואושר מכסה את פניו. "המנתח?" הכירורג שניתח את האיש, הוא אכן אחד הטובים בתחומו, אבל המשפט, איך לומר, מפתיע אותי. "לפני כחמש עשרה שנים נאלצתי לגשת לניתוח מורכב. ערכנו בירורים עמוקים על מנתח מומלץ. התייעצנו עם טובי העסקנים אצל מי כדאי לעבור את הניתוח והגענו לשם של פרופסור גדול, מאסטר בתחומו. כולם אמרו לנו שאם הוא יהיה זה שינתח אנחנו יכולים להיות רגועים (עד כמה שניתן להיות רגועים כאשר נכנסים לניתוח מסוכן וגורלי כל כך...) הפכנו את העולם כדי להשיג אותו. גייסנו כספים לניתוח פרטי, דחפנו קירות כדי שרק הוא ינתח אותי ובמהירות, ולאחר עבודה סיזיפית הגענו אליו לביקור ראשון". "יצאנו אל הקליניקה שלו נרגשים ומצפים, אך ברגע שנכנסנו אל חדרו של הפרופסור הבנתי שטעינו. לא! המנתח הזה לא יגע בי! לא אוכל להפקיד את בריאותי בידי. הוא אומנם מקצועי, מפורסם ועתיר ניסיון, מרגע שפתח את התיק הרפואי ראיתי איך הוא שוחה בחומר כמו דג במים, אבל האוויר בחדר היה מלא וספוג בתחושה של 'אני ואפסי עוד'. הפרופסור ידע שהוא ענק בתחום, הרגיש שהוא הטוב מכולם, והחדר שלו היה מלא בגאווה, בחשיבות עצמית ובסנוביות בולטת. 'איך יישאר בחדר הניתוח מקום לבורא עולם, כשהאגו המנופח של המנתח תופס את כל החלל?' שאלתי את עצמי, ולא הייתה לי תשובה. הרגשתי שכאשר המנתח רואה רק את עצמו, אין בורא עולם והוא גרים בכפיפה אחת... ידעתי שלא אתן לאזמל שלו לנתח אותי, גם אם הוא הטוב בתחומו. עזבנו את העסקנים ואת הכסף ופינינו אל רופא אחר. מומחה מאוד בתחומו אבל לא מקום ראשון, פחות מפורסם עם פחות שם והילה. מיד כשהגענו אליו הרגשתי אטמוספירה אחרת בחדר. הרופא בחן את הדברים בכובד ראש אך בענווה. הוא אמר 'אני מקווה שאצליח', ו'זה נראה לי אפשרי' אך לא הבטיח: 'ביצעתי ניתוחים מסובכים מאלו, סמוך עלי'. הרופא השאיר מקום לבורא עולם בחדר הניתוח ולא ניגש אליו בתחושה שהכל בידי וואני ידעתי שהוא זה שינתח אותי. אין פלא איפה שהניתוח בס'ד אכן הצליח מעל ומעבר". "שנים עברו ואני לקיתי במחלת כליות ונזקקתי להשתלת כליה."